

Развој политичке ситуације у Русији последњих месеци ствара осећај да се власт одлучно оријентисала ка рестаурацији, у пуној мери, тог „либералног“ пројекта, којег је већ покушала да реализује 1990-их година, како на спољнополитичкој арени, тако и унутар државе. При томе, даљи развој ситуације у савременој Русији, директно је повезан са конкретним личностима тзв. владајућег тандема.

Све последње псеудолибералне иницијативе, сви ти симболични гестови, попут споменика Јељцину, одликовања Горбачова, китњастих говора на рачун обојице и одговарајућа пропагандна слика у електронским медијима, остварују се паралелно са све више проамеричким курсом, који се спроводи на спољнополитичкој сцени. Овде чак није реч о самој штетности либерално-западњачког пројекта (о том се питању не мора чак ни размишљати), већ о његовом демонстративно отвореном извођењу, јер није могуће да на самом врху не схватају, да све то ствара, код преовлађујуће масе становништва отворено отуђење, и то од целокупне вертикале власти, која се са толиком муком градила више година. И све се то ради у години две федералне изборне кампање, када је, рекло би се, потпуно сувишно срдити становништво земље.

За ово могу постојати само два логичка објашњења. Прво – ми имамо посла са финалном фазом специјалног пројекта, којег је разрадио Владимир Путин још неколико година раније. Путин је посебно прорачунао, да ће управо Медведев, са својим либерално-прозападним усмерењем, одгурнути од себе бираче и једноставно неће моћи да буде реизабран за други мандат, и да ће се на функцију председника, уз аплаузе народа, вратити он сам. И тада ће постати разумљиво, зашто је Путин 2007. године, изабрао баш Медведева, а не „државнике“ попут Сергеја Иванова и Виктора Зубкова. Последњи, спроводећи у целости путиновску линију, због нашег квазимонархијског политичког устројства, могли би да стекну током свог председниковања, исувише велику политичку тежину. И тада би Путину било компликованије да се поново врати у председничку фотељу, како је он могуће замислио.

Али, може бити, да је све то тек претпоставка, и да је Путин у стварности, истомишљеник Медведева и да је неолиберални прозападни правац њихово заједничко дело. У том случају саму личност Путина требало би потпуно поново оценити. Тада се можемо присетити и његовог рада код Собчака (некадашњег градоначелника Санкт Петербурга, прим. Н.В.), и у администрацији Јељцина, законских гаранција које је дао Јељцину и још много чега. И тада, цела епоха с почетка 2000-их почиње да добија сасвим другачији изглед.

Онда треба признати да је будућност државе сасвим жалосна. Распламсавајући пожар на Северном Кавказу, парализа структура власти које корупција не да разбија већ разједа као радијација, отворена политика поткопавања остатака духовних корена и масовна дебилизација у којој је штеточинска реформа образовања тек незнатни део и продубљујућа социјална неправда – ето делића тих фактора који воде Русију ка пропасти. И ако се овакав курс не само свесно спроводи, већ ће бити продужен и даље, и то још под отвореним западним покровитељством, катастрофа ће се десити већ у годинама које следе.

Међутим, чак и ако Путину успе, независно од његових истинских намера 2007-2008. године, да се врати у председничку фотељу то више неће бити онај Путин којег је земља познавала с почетка 2000-их. Тада је он био председник у ког су полагане наде и са његовом личношћу су повезивана маштања о обнови поретка и праведности, и државне величине Русије. И говорећи отворено, он је учинио много тога у том правцу, због чега су му опраштани очигледни промашаји.

Али после тога, када је он предао власт Медведеву, за све што се чинило у ове четири године, у очима народа одговоран је баш Путин. Не Медведев, већ онај ко је њега поставио. А то нису само четири изгубљене године – током тих година држава је у многим аспектима враћена уназад, и сада ти проблеми који су постојали 2007-2008. године и који су могли бити решени наредних година су се показали занемареним, скоро до размера катастрофе.

Испада (чак и у самом најбољем случају) да је Путин осмислио и остварио лукав политтехнолошки пројекат „одласка-враћања“ на функцију председника, док је држави нанета веома велика штета. Може ли се то опростити политичком делатнику? Посебно оном у ког је народ полагао тако велике наде?

Већ је потпуно јасно да чак и да се врати на место председника, Путин неће уживати ону подршку коју је некада имао. А да би рашчистио то наслеђе, њему би требала подршка народа и оштре, веома грубе мере, при чему уопште није сигурно да је он психолошки спреман за ово последње.

Могућа је још једна варијанта. Нека је Путин и планирао предавши власт Медведеву, да

Русија на прагу озбиљних искушена

Пише: Александар Дугин
среда, 30 март 2011 09:40

се врати у председничку фотељу за четири године. Међутим, сада су се око Медведева већ окупиле не само присталице либерално-западњачког курса, попут злогласног ИНСОП-а (руски think tank изразито атлантистичког усмерења, прим. Н. В.), већ и компрадорска олигархија и значајан део државног апарата. И њима је подршка Запада загарантована. И ако те снаге заиста не желе Путинов повратак на функцију председника, оне могу предузети најгрубље мере. Управо најгрубље!

Али, чак и да Путин успе да са тим изађе на крај, брод руске државности је толико расклиман да је неизвесно како ће он уопште преживети масовни притисак Запада. А у то, да ће он у случају Путиновог повратка уследити, при томе са неслућеном снагом већ данас не треба сумњати. Свака држава има рањиве тачке, и ако се по њима систематично и јако удара, њу је могуће разрушити. А Русија таквих слабих места има веома много.

Уосталом, ако се Путин врати само зарад тога како би продужио либерално-западни смер, који је сада тако упечатљиво обележио Медведев, то ће вероватно само убрзати агонију државе. У формирајућој ситуацији у Русији на моју велику жалост уопште нема позитивних решења: постоје лоша и/или веома лоша.

Једино позитивно решење могло би да буде тотално преуређење руске државе на националним, здравим начелима. Ипак, за то је потребна, или воља ка преображају „на врху“, или воља народа, манифестована „одоздо“. Међутим, ја данас не видим претпоставке нити за једно, нити за друго.

Извор: <http://www.evrazia.info/modules.php?name=News&file=article&sid=4476>

(Превео: Небојша Вуковић)